

aby bylo zabezpečeno hájení se žalovaného. V tomto případě nebylo vyhověno předpisu § 104 c. ř. s. a nedošlo proto k náhradnímu doručení tím, že písemnost byla uložena u poštovního úřadu.

Rozhodnutí nejvyš. soudu v Brně z 18. ledna 1930 R I 1025/29. J. K.

Věřitel mající pohledávku za bývalým c. k. erárem, nemůže vésti uhrazovací exekuci na pohledávku vyplývající z ustanovení § 208 mírové smlouvy St. Germainské, neboť tu nejde o pohledávku bývalého c. k. erára, nýbrž o pohledávku Rakouské republiky na účet částek dlužných touto republikou z důvodů povinnosti k náhradě škod, rozuměj t. zv. reparačních povinností, stanovených v VIII. části uvedené smlouvy (§ 177 násl.)

Bývalý c. k. erár byv odsouzen dáti vym. věřiteli náhradu škody, tak neučinil. Vym. věřitel žádá, aby mu k vymožení jeho pohledávky byla povolena exekuce částek, které podle § 208 mírové sml. St. Germ. mají zaplatiti nástupní státy a které prý tvoří likvidační podstatu bývalého c. k. erára.

Kdežto první stolice návrhu vyhověla, rekursní soud jej zamítl a nejvyšší soud podanému dovolacímu rekursu nevyhověl.

O d ů v o d n ě n í. Podle § 54 č. 3 a § 63 č. 4 ex. ř. musí návrh na exekuci udávati částí jmění dlužníkovy, na které se exekuce vésti má, pokud jde o pohledávky neb jiné nároky jako předmět exekuce, musí to tedy býti pohledávky neb nároky dlužníkovy (§ 294, 325, 331 ex. ř.), nemůže však věřitel žádati exekuci na majetkové předměty osoby třetí, která není dlužníkem jeho, jak to plyne už z předpisu § 7 ex. ř., podle něhož možno exekuci vésti právě jen proti dlužníku, t. j. na jeho jmění.

Jestliže tedy exekuční návrh udává jako předmět exekuce jmění jiného právního podmětu než dlužníkovy, nemůže exekuce býti povolena, protože nesouhlasí s exekučním titulem (§ 7, 9, 10 ex. ř.). To však činí stěžovatel, když maje podle exekučního titulu dlužníkem bývalý c. k. erár rakouský žádá za exekuci na pohledávku, vyplývající z ustanovení čl. 208 mírové smlouvy Saint Germ., neboť ta nepřisluší jeho dlužníku, bývalému c. k. eráru, nýbrž »Rakousku«, t. j. nynější republice Rakouské na účet částek dlužných touto republikou z důvodu povinnosti k náhradě škod, rozuměj t. zv. povinností reparačních, stanovených v VIII. části cit. smlouvy (§ 177 násl.), budou tedy podle vý-

slovného nařízení čl. 189 lit. b) částky sem spadající připsán^u ve prospěch »Rakouska«, t. j. nynější Rakouské republiky na účtu jejich závazků k náhradě škod, na kterémž lapidárně jasném ustanovení nemůže nic změnití úsilí stěžovatelovo, snažící se na místo »Rakouska«, tedy strany smlouvu uzavírající (viz vstupní formulí na stránce 1855), tedy státu živého, dosaditi likvidační podstatu bývalého Rakouska, tedy podmětu mrtvého, neexistujícího než právě uměle pod formou pozůstalostní podstaty zvané podstatou likvidační.

Tím, že v rozhodnutí zdejším ze dne 18. května 1928, č. j. R II 164/28-I byla právní existence této likvidační podstaty uznána, nebylo ještě daleko řečeno, že a z jakých aktiv záleží a že věřitelé její dojdou v ní úhrady, jak se to stížnost vykládati snaží, vždyť mohou býti a jsou také likvidační podstaty — a možná, že i tato objeví se takovou — při nichž se na konec ukáže, že záležejí hlavně aneb výlučně z dluhů, pročež jest nemístno odvolávati se na čl. 203 cit. smlouvy, jenž jedná o jistých veřejnoprávních dlužích (stížnost nazývá to jménem bývalého Rakouska), a to tím spíše, když dluhy ty přesunuty na t. zv. nástupnické státy, a tedy ani do pasiv bývalého Rakouska nezáležejí.

Poněvadž nároky vyplývající z čl. 208 smlouvy nejsou částí aktiv jmenované likvidační podstaty bývalého Rakouska, jest docela zbytečno zabývati se otázkou, zdali by, kdyby, jak tomu stížnost chce, částí těch aktiv byly, ručily napřed, jak tomu stížnost opět chce, za ony věřitelské nároky na bývalé Rakousko, jež mírová smlouva neupravuje, zejména tedy za nároky soukromoprávní, jako jest nárok stěžovatelův, než nicméně podotknouti dlužno, že cit. předpisy mírové smlouvy (čl. 189 lit. b) a čl. 208) připisují je na úhradu reparačních platů Rakouska, uvedených v čl. 177, což jsou platy na škody v á l e č n é, a nemohou tedy žádným způsobem tomuto účelu býti odnímány a cestou soukromoprávní exekuce pro věřitele n e v á l e č n ý c h soukromoprávních pohledávek býti zabavovány, takže i kdyby stěžovatel se svou konstrukcí, že platy čl. 208 smlouvy plynouti mají do aktiv likvidační podstaty bývalého Rakouska, pravdu měl, přece by neměl práva k úhradě své neválečné pohledávky náhradní na ně sáhnouti.

Ovšem, že naprosto odpadají i další otázky, jimiž se stížnost vůči naříkanému usnesení zabývá, jako zda reparační komise jest zástupcem poddlužnických států a jakými normami (zákony) jest vázána.

Není-li jmění, na něž vymáhající strana sáhnouti chce, majetkem jejího dlužníka bývalého Rakouska, nemůže exekuce podle shora uvedených předpisů exek. řádu býti povolena, a jest i v tom kuse na omylu stížnost, když má za to, že ta otázka se při rozhodování o návrhu exekučním (povolování exekuce) řešiti nemá, nýbrž, že by na ni došlo teprve, kdyby a až by reparační komise prohlásila, že žádost za výplatu odmítá. Možno tu dokonce doložiti, že nejen nelze povolití exekuci na jmění nedluhující osoby třetí, nýbrž ani na jmění dlužníkovu, když exekuce jest nepřípustna, jakou by zde, jak ukázáno, byla, i když by předmět exekuce dlužníku náležel: neboť § 39 č. 2 ex. ř. dovoluje, když se nepřípustnost přehlédla, i exekuci pravoplatně už povolenou zrušiti, když se na nepřípustnost přijde, a to nejen na návrh, nýbrž i ex offo (§ 39, odst. 2 ex. ř.), takže, je-li nepřípustnost zřejma již z návrhu, nesmí se exekuce povolití a povolí-li se přes to, bude míti úspěch stížnost do toho podaná, jak jí i § 295, odst. 2. ex. ř. jako aplikaci všeobecné zásady ještě výslovně vyhlašuje.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 25. září 1929 R II 337/29. Karel Jelínek.

Výsadní právo bratrských pokladen ve smyslu § 246 č. 3 ex. ř. přísluší těmto jen s věcným a časovým obmezením, které je ustanoveno pro nedoplatky výdělkové daně.

Při rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti tvořící příslušenství hor nepřikázal exekuční soud pohledávku ústřední bratrské pokladny, poněvadž byla splatná před více než 3 lety před dražbou.

Stížnosti bratrské pokladny rekursní soud nevyhověl a uvedl k věci: Příspěvky do bratrských pokladen jest považovati jako příspěvky do jiných nemocenských pokladen za dávky veřejné a požívající analogicky téhož přednostního práva jako tyto, a to vzhledem k stejné podstatě jako daň výdělková. Práve poukázal prvý soudce na plen. rozhodnutí nejvyš. soudu z 27. listopadu 1900, ovšem odvolal se neprávem na zákon z 25. října 1896 ř. z. č. 220, poněvadž jest tento nahrazen zákonem z 15. června 1927 sb. 77. Avšak v § 265 tohoto zákona jest věcné ručení nemovitostí určeno 2 lety, při starších pohledávkách do 3 let od udělení příklepu počítajíc jen s tou podmínkou, že nedoplatek byl knihovně zajištěn nejpozději 2 leta po splatnosti daně. Tuto podmínku stěžovatelka neprokázala.